

RIJK GEZEGEND
een Kerstverhaal
door **EDUARD**

AMSTERDAM, HÖVEKER & ZOON

1/2
W. J. ...
with
H. J. ...
C. J. ...

1/2
W. J. ...
with
H. J. ...
C. J. ...

RIJK GEZEGEND.

EEN KERSTVERHAAL

DOOR

 E D U A R D .

Met een plaat.

AMSTERDAM.
HÖVEKER & ZOON.

EEN GESPREK.

Het was Kerstavond.

De maan schoot hare stralen over het lichte zilverkleed, dat op de aarde lag uitgespreid. Een koude wind gierde over de akkers heen en schudde de sneeuw van de takken der boomen, die thans geheel van hun bladertooi waren ontdaan. De muschjes en vinken, die zich gedurende den middag in de nabijheid der woningen ophielden, wachtende op het oogenblik, dat men hun een paar kruimeltjes zou gaan strooien, hadden hun oude schuilhoeken weder opgezocht en zaten, met hun kopjes tusschen de veeren gedoken, rustig op den morgen te wachten, die hun zeker wel weder eenig voedsel brengen zou.

Er heerschte overal een plechtig zwijgen. Het scheen, alsof de aarde in diepe rust verzonken lag. Kleine sneeuwvlokjes, licht als een veder, dwarrelden door de lucht en vielen zachtjes op de aarde neder, als vreesden zij de teere grassprietjes, die hier en daar het hoofd nog boven den grond uitstaken, door hun val te zullen beschadigen.

De hemel was helderblauw en bezaaid met sterren, die heerlijk flonkerden en met hun zachten gloed de besneeuwde velden beschenen. Iedere ster geleeke een grooten diamant, die in vlammend schrift den wandelaars gaf te lezen :

»Hierboven is het alles licht. De God, die ons schiep, is de Schepper van hemel en aarde, die ook in de duisternis uws harten licht kan geven. Jezus Christus is het Licht der wereld. Eere zij God, die heerlijke, zalige gedachten over de schuldige menschheid gehad heeft en die zijn Zoon zond om doemwaardige zondaren van het eeuwig verderf te redden en hun toe te roepen: Komt tot Mij en wordt behouden. Eere zij God, die in menschen welbehagen toont, die zijn volk wil zaligen en reinigen van hunne zonden!»

In diep gepeins verzonken, wandelde ik op den eenzamen landweg, die mij naar het kleine dorp Z. en mijn vriendelijk tehuis zou voeren. De sterren tintelden immer helderder en gingen voort met elkander hunne geschiedenis te verhalen. Ik luisterde zwijgend toe; en het was mij, alsof zij zich langzamerhand tot mij keerden, als wilden zij mij iets vertellen van al hetgeen zij hadden gezien. 't Was stil, — o zoo stil. Een der sterren, die in grootte en glans ver boven hare zusters uitblonk, begon te spreken, en alles zweeg:

Het was de avond vóór Kerstmis. Ik goot mijn zilverwit licht over de zwijgende aarde uit en wierp ook enkele stralen over een groote stad, welker huizen als zoovele vingers naar den nachtelijken hemel wezen, als wilden zij de menschen opwekken zich te verlustigen in de werken van den Koning der koningen, die ook de sterren schiep en op hun baan doet voortrollen. Ik blikte door de ramen van de woningen der rijken en van de hutten der armen en zag, hoe in het eene huisgezin vreugde en in het andere droefheid heerschte. Hier vernam ik een klaagtoon, terwijl elders een danklied ten hemel rees. Er waren rijken, die met hunne schatten geen weg wisten en dien toch alles ontbrak, **en** armen, die niet eens een kleed hadden, waarmede zij zich tegen de koude konden beschutten, maar wien de vreeze des Heeren het hoogste was geworden. Zij wisten,

dat de Heiland voor hen zorgde en dat Hij de zijnen niet verlaat. Zoo waren zij arm naar de wereld, maar rijk in God.

Ik trok verder en verder, van de eene straat in de andere, totdat ik eindelijk stil bleef staan boven een rijk en deftig huis, dat eenigszins buiten de stad gelegen was. Een schoon gezang trof mijn oor. Ik hoorde, hoe eenige kinderstemmen zachtjes zongen :

„Dit is de dag, dien God ons schenkt,
 Waaraan thans ieder Christen denkt;
 Hem viere, wat in 't groot heeal
 Door Jezus is en wezen zal.”

en zoo zongen zij altijd verder ; ten laatste hoorde ik nog :

„U, die voor ons geboren zijt,
 U zij ons hart en lied gewijd ;
 Wij voegen juichend onze stem
 Bij 't engelenheir van Bethlehem.”

Toen werd het stil. Nu wierp ik een mijner stralen door de vensters om eens te zien, wie zich daarbinnen bevonden. Voor de tafel, waarboven eene lamp hing, die haar zacht, maar toch helder licht over de kamer verspreidde, zat eene dame. Zij had op dit oogenblik haar oog gevestigd op haar twee kinderen, een jongetje van acht en een meisje van negen jaren, die voor een der vensters stonden en naar den nachtelijken, met sterren bezaaiden hemel staarden en zich geheel verdiepten in de beschouwing van de heerlijke werken Gods.

De moeder sloeg met teedere blikken de kinderen gade en aan haar gelaat was het te zien, dat zij zich verheugde over de blijdschap, welke hunne harten vervulde.

Ik hoorde, dat zij zachtjes vroeg :

»Maria! waar denkt gij aan?»

»Lieve Ma!» antwoordde het meisje, »ik dacht aan al die

lichtjes aan den hemel en ook aan den Heere Jezus, die eenmaal uit den hemel nederkwam om ons gelukkig te maken."

»De Heere Jezus woont nu boven al de sterren, in den hemel, nietwaar Ma?" vroeg thans haar broertje.

»Ja, mijn kind!" sprak de moeder. »De Heere Jezus is nu niet meer op aarde. Nadat Hij voor ons geleden had, is Hij weder ten hemel gevaren. Nu zit Hij aan de rechterhand des Vaders en eenmaal zal Hij wederkomen; dan niet om te lijden, maar om gericht te houden over alle volken der aarde. En allen, die Hem eene plaats in hun hart hebben gegeven, die vast in Hem gelooven, zullen deelen in de eeuwige heerlijkheid, die Hij door zijne geboorte en door zijn lijden en sterven den zijnen heeft bereid. Thans woont Hij in den hemel en blikst vol ontferming op alle menschen, ook op u beiden, terneder. Dag en nacht blijft Hij u beschermen en bewaken. Hij is nog dezelfde liefderijke en trouwe Heiland, die voor allen even goed is en niet een zijner schepselen vergeet. De Heere Jezus heeft u allen lief. Hij kwam voor alle menschen, voor rijken en armen, voor jongen en ouden. Hij wil ons allen gelukkig, voor eeuwig gelukkig maken; daartoe verliet Hij zijn troon en kwam als een arm, klein kindeke ter wereld. Hij werd in nederigheid geboren, opdat Hij ons, die arm waren, rijk zou maken."

De moeder zweeg eenigen tijd, daarna vervolgde zij:

»En nu, lieve kinderen! ziet thans weder naar de sterren; want ook de beschouwing van die schoone lichten verheft het hart tot Hem, die alles zoo heerlijk schiep. Ook de sterren getuigen van Gods groote liefde. In den Bijbel staat: De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt zijner handen werk."

De kinderen tuurden opnieuw naar buiten.

Een oogenblik staarden zij op het winterlandschap, dat

zich voor hunne oogen uitbreidde; toen sloegen zij hun blik weder op de flonkerende lichten, die hen vriendelijk toelachten.

»Maria!» fluisterde Arnold, »weet gij, waaraan ik thans denk?»

Zij schudde lachend het hoofd. »Aan de sterren misschien?»

»Aan de wijzen uit het Oosten,» antwoordde hij. »Hoe gaarne zou ik het glinsterende licht willen zien, dat zij aan den hemel ontdekten en dat hun den weg wees naar het kindje in de kribbe!»

»Zou diezelfde ster er nog zijn?» vroeg hij.

»Ik denk het wel, Arnold!» zeide het meisje. »De sterren, die nu aan den hemel schitteren, waren er toen evenals heden.»

De knaap drukte het blozende gelaat tegen de groote glasruiten en tuurde naar boven, als hoopte hij daar te vinden, wat hij zoo gaarne zou willen aanschouwen.

Hij vond niet, wat hij zocht.

»Weet ge, wat de Oosterwijzen tot den koning spraken, toen zij te Jeruzalem gekomen waren om daar te vernemen, waar de Messias geboren was?»

»Jawel, Maria! Zij vraagden: Waar is de pasgeborene Koning der Joden? Wij hebben zijne ster gezien en zijn gekomen om Hem te aanbidden.»

»Ja, mijn kind! dat spraken zij,» zeide de moeder, die zich nu ook in het gesprek mengde. »Zij waren gekomen om Hem te aanbidden, en toen zij Hem gevonden hadden, vielen zij voor Hem neder, aanbaden Hem en brachten Hem hunne geschenken: goud, wierook en mirre.»

o, Wat zullen die wijzen zich op den terugweg zalig hebben gevoeld en voorzeker hebben zij niets anders gedaan dan met elkander te spreken over Hem, die een licht is tot verlichting der heidenen.

Zulk eene vreugde zal gewis ook de harten der god-

vreezende herders vervuld hebben, toen de engel des Heeren tot hen sprak: Ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal: Namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere, in de stad Davids; en dit zal u het teeken zijn: gij zult het kindeken vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.

Het hulpeloos wicht in den schamelen beestenstal was Gods Zoon. Niet in een prachtig paleis of vorstelijke zaal werd Hij geboren. Hij heeft geen ander plaatsje om zijn hoofd terneder te leggen dan een eenvoudige krib. De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Heere Jezus mist een beschermend en beschuttend dak.

De grooten des lands houden zich verre van Hem. Geen feestklank van menschen wordt er bij zijne komst gehoord. Pracht en praal is hier niet te vinden. Aan deze dingen zou de Verlosser ook niet te kennen zijn. De teekenen, waaraan de herders zullen weten, dat zij den Beloofde aan de vaderen voor zich zien, het waren de doeken, waarin Hij gewonden, — de kribbe, waarin Hij gelegd was.

De Heere in den hemel heeft zijne heerlijkheid willen verlaten en zijne majesteit verborgen, om op deze aarde te komen als dienstknecht.

En voor wie vernederde Hij zich zoo diep? Wat bewoog Hem te komen tot ons, — tot zondaars, die telkens de geboden Gods overtraden en immer zijn wil wederstreefden? Het was zijn oneindige liefde tot ons, schuldige menschen. Hij wilde ons van den dood verlossen en tot zijne kinderen maken.

De Heiland kwam voor rijken en armen om hun allen het hoogste heil aan te brengen. Ook voor de armen, — vergeet dat niet! Zoovele behoeftigen dolen daar eenzaam rond, die den Heere Jezus niet kennen, omdat er niemand was, die hun nog ooit van dien liefderijken Leidsman sprak. Hun leven is zoo treurig. Wij willen daarom de arme klei-

nen dit jaar niet voorbijgaan, maar hun weder een recht genoegelijk Kerstfeest bezorgen."

»Mogen Willem, Hendrik en Mina dan ook komen?"
vleide Maria.

»Wie zijn dat?"

»De kinderen van de weduwe Bramsen, Ma!"

»Vrouw Bramsen; maar die ken ik niet, mijn kind!"

»Ik weet, waar zij woont," helderde Anton op. »In een nauw steegje, dat uitloopt in de Frederikstraat. Wij hebben haar gisteren met Geertje van den tuinman bezocht. O, Wat was het koud in dat kleine kamertje; er brandde maar een enkel stukje hout op den haard. De sneeuwvlokken vlogen door de reten naar binnen en vielen op den vloer.'

»Vrouw Bramsen is ziek," vervolgde thans Maria, »en heeft niet eens genoeg kleederen om zich voor de koude te bedekken. En hare kinderen waren zoo bedroefd. Wat zouden zij blij zijn, als zij eens een Kerstboom mochten zien! Ik zou hun graag al mijne geschenken geven; want ik heb zoo-veel en zij missen alles.

»Mogen zij komen Ma?"

In den liefdevollen blik der moeder las het meisje reeds een toestemmend antwoord en de beide kinderen verheugden zich over het genot, dat zij den armen uit de achterbuurt zouden bereiden.

»Ieder Kerstfeest," zeide de dame, »verkondigt ons groote blijdschap, namelijk dat de Zaligmaker geboren is, die kwam om te zoeken en te redden, hetgeen verloren was. Een menigte hemelsche zangers hief bij 's Heeren geboorte een jubellied aan en juichte op den toon der grootste vreugde:

Eere zij God in de hoogste hemelen!

Vrede op aarde!

In de menschen een welbehagen!

»Zullen wij dat lied ook eens zingen?» verzocht Maria.

»Ja, mijn kind!» En op liefelijken toon klonken eerst zachtjes en straks al luider en luider de woorden van een schoon gezang over het besneeuwde veld, tot eer en lof van Hem, die daarboven troont en die eenmaal aan zondige schepselen de heerlijkste gave schonk: Jezus Christus, zijn geliefden Zoon.

Toen de laatste klanken weggestorven waren, blikte ik nogmaals naar binnen en wierp een lichtstraal op de van blijdschap glanzende gezichten. Zoo werd het heugelijk Kerstfeest verbeid in een gelukkig en gezegend gezin, dat, rijk naar de wereld, tevens iets hoogers en beters wenschte te bezitten dan de zienlijke dingen. Maar nu naar het sombere straatje, waar het alles zoo triestig en treurig is, waar de ellende en ontbering op alles haar stempel heeft gedrukt.

Heerscht hier ook vreugde en blijdschap? Weerklinkt hier wel ooit een lied des lofs?

Ik reisde verder.

EEN ONVERWACHT BEZOEK.

Terwijl ik voorttrok, hernam de ster weder, kwam ik in een eng en afgelegen steegje. Hier bleef ik eenige oogenblikken staan en wierp een mijner zilveren stralen door het raam van een klein, vervallen huisje. Het was zeker heel donker in het kleine vertrek, want er brandde geen lamp; slechts een klein lichtje, dat ieder oogenblik dreigde uit te dooven, wierp een somber en twijfelachtig schijnsel op de weinige voorwerpen, die zich in de schamele woning bevonden. Dat zwakke licht bescheen tevens het gelaat van een zieke, die in eene bedstede lag te slapen

en nu voor een oogenblik de pijn niet gevoelde, welke haar anders kwelde.

Links van de deur, voor den haard, zaten twee kinderen, een jongentje van zes en een meisje van acht jaren, die hun verkleumde ledematen bij de weinige houtspikkelen trachtten te verwarmen en nu en dan een blik naar hun zieke moeder wierpen, die nog altijd rustig doorsluimerde.

»Wat denkt ge, Mina!» vroeg het jongentje, »zou Willem haast terugkomen?»

»Ik geloof het wel, Hendrik!» sprak het meisje. »Hij wilde slechts even de stad inloopen en heeft aan moeder beloofd, spoedig terug te zullen komen.»

»Zou hij ook iets voor ons meëbrengen, Mina?» vroeg Hendrik weder.

»Ik weet het niet,» zeide Mina, »maar straks zal hij zeker veel te vertellen hebben. Gij weet immers wel, dat het morgen Kerstfeest is?»

»o Ja, Mina!» antwoordde het knaapje, »ik dacht juist aan den Kerstboom, dien ik verleden jaar heb zien branden. o, Wat schitterden die lichtjes heerlijk en wat blonken die geschenken aan de groene takken! Ik zag ook een heer bij den Kerstboom staan, die den kinderen wat vertelde.»

»Waar zou hij over gesproken hebben, Mina?» vervolgde hij.

»Ik denk, over den Heere Jezus, of over de engelen, die zoo heerlijk zongen, toen Jezus geboren was,» zeide Mina.

»Wat zongen de engelen ook weder?»

»Eere zij God in de hoogste hemelen; vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!»

Ik zag, hoe de oogen van het knaapje begonnen te schitteren en wierp een straal op zijn verheugd gelaat. Het vuur was intusschen uitgedoofd en de koude wind, die door de reten van het dak gierde, joeg de sneeuw naar binnen. De beide kinderen schenen hier echter niet op te letten; zij

verdiepten zich geheel in het onderwerp van hun gesprek.

»Zou het Kerstfeest ons ook nog iets brengen?» vroeg Hendrik eenigszins somber.

»Ik geloof het niet,» sprak Mina, »ge weet immers wel, dat moeder ziek is en wij dus....»

Een zacht gesteun maakte een einde aan hun gesprek. De zieke was ontwaakt en vroeg naar hare kinderen.

Nu was er eenigen tijd stilte in het vertrek. Hendrik verbrak echter spoedig het zwijgen, door te zeggen: »Moeder! het is morgen Kerstfeest; krijgen wij dan geen geschenken, zooals andere kinderen?»

»Nee, mijn jongen!» sprak de moeder, »wij zijn arm en kunnen dus geen Kerstboom koopen.»

Dit antwoord stemde Hendrik treurig. De moeder merkte dit; daarom vervolgde zij: »Wees niet mismoedig, mijn kind! omdat bij ons geen boom zal branden. Wij moeten niet alleen blijde zijn, wanneer wij op het Kerstfeest vele geschenken ontvangen; dit is niet goed. Ik kan mij best voorstellen, dat uw hart hierdoor droevig gestemd is; maar toch behoorden wij ons allen te verheugen. Denk eens aan dat groote geschenk, hetwelk God aan alle menschen, aan armen zoowel als aan rijken, gegeven heeft, namelijk zijn geliefden Zoon, dien Hij op aarde zond, opdat wij door Hem zouden gezaligd worden. Alle andere schatten, hoe groot zij ook zijn, zijn niet te vergelijken bij dien heerlijken, hemelschen Schat. Wanneer wij hieraan gedenken, kan zelfs de armste een blij Kerstfeest vieren.»

De zieke zweeg. Ik wierp een mijner stralen over haar bleek en van lijden sprekend gelaat en zag, hoe zij de handen harer kinderen vatte, terwijl zij voortging:

»Lieve kinderen! dit Kerstfeest schijnt heel droevig voor ons te worden; het is echter nog mogelijk, dat de Heere ons een blijde Kerstfeestviering bezorgt; want Hij is machtig om ons met zijne zegeningen te verrassen. Hij be-

schikt vaak hulp en redding, als wij reeds alle hoop op verandering hebben opgegeven. Als de nood op het hoogst is, is de redding menigmaal het dichtst nabij; daarom moeten wij steeds op God vertrouwen en alles aan Hem overlaten. Al schijnt alles ook somber en treurig, de Heere is machtig om alle droefheid in blijdschap te doen veranderen, en wanneer wij onze hope op Hem vestigen, zal Hij ons niet beschaamd doen uitkomen."

De beide kinderen hadden zwijgend toegelisterd. Het ernstige gesprek hunner moeder had langzamerhand hunne gedachten geheel op de ware Kerstvreugde gevestigd. Zij dachten nu alleen aan het Kind in de kribbe, dat onze vreugde moet wezen, en de droefheid week geheel uit hun hart. Ja, toen de moeder zachtjes fluisterde :

„Halleluja! looft den Heer!
 Hoogste heemlen! geeft hem eer!
 Halleluja! looft Hem, aard,
 God geeft zijnen Zoon aan de aard!"

toen begonnen zij alle drie dit schoone lied aan te heffen zoo vroolijk, dat de eenige musch, die op de oude dakgoot zat, verschrikt ontwaakte en naar links en rechts tuurde om te zien, wie haar in haar zoete sluimering kwam storen.

Terwijl zoo in de kleine woning voor eenige oogenblikken alle leed en bekommernis vergeten werd en men alleen dacht aan Hem, die de Gever is van alle goed, die ook den armen het eeuwige heil heeft aangebracht, liep er door de straten der groote stad een knaap geheel eenzaam rond. Het was Willem, het oudste kind van de weduwe Bramsen, die wij zoeven bezocht hebben. De sneeuwvlokken dwarrelen op hem neder en de ijzige noordenwind blies hem in het gezicht. Hongerig en klagend over de koude vervolgde

hij zijn loop over de besneeuwde straat, die door het flikkerend schijnsel der lantaarn flauw verlicht werd. Het hart van den knaap was treurig gestemd; de bedrijvigheid, die zoowel binnens- als buitenshuis heerschte, leidde echter zijne gedachten langzamerhand af, zoodat er een straal van vreugde op zijn gelaat zichtbaar werd, en toen hij zijn blik naar den blauwen hemel sloeg, waar de sterren schitterden, dacht hij alleen aan Hem, die uit den hemel nederdaalde, die de blinkende Morgenster is, welke in onze onreine harten wil schijnen en alle duisternis der zonde doet opklaren, zoo wij er Hem om bidden. De gedachte aan het naderend Kerstfeest begon hem evenwel ook weder treurig testemmen, want onwillekeurig moest hij hierbij denken aan zijn zusje en broertje, die hem zeker reeds lang tehuis hadden verwacht en ook aan zijn zieke moeder.

Juist wilde hij zich gereed maken om den weg naar huis in te slaan, toen hij voetstappen op de straat hoorde weerklinken en een heer zag naderen, die hem vroeg: »Wel, mijn jongen! waar moet gij nog zoo laat heen?»

De toon, waarop deze woorden gesproken werden, was vriendelijk.

»Naar huis, mijnheer!» antwoordde Willem.

»En waar staat uwe woning?»

»In het nauwe steegje, daarginds,» sprak de knaap, terwijl hij met zijn vinger naar den ingang van een straatje wees, dat nog nauwelijks zichtbaar was.

»Zoo, en hoe zijt ge nog zoo laat op straat?»

»Ik wilde zoo gaarne iets van die heerlijke geschenken zien, die andere kinderen op het Kerstfeest ontvangen.»

»Heel goed, mijn kind! maar kunt ge mij ook zeggen, waaraan wij op Kerstmis herinnerd worden!» vroeg de vreemdeling weer, die door den beschaafden toon, waarop Willem sprak, aangetrokken werd.

»Ja yel, mijnheer!» antwoordde Willem, »aan de ge-

boorte van den Heere Jezus; moeder heeft ons dit verteld.”

Nu ontstond er tusschen den vreemden heer en onzen knaap een gesprek, waarin Willem den eersten mededeelde, dat zijn vader twee jaren geleden gestorven was, en hoe zijne moeder thans buiten staat was, om in het onderhoud van haar gezin te voorzien, temeer daar zij reeds eenige weken het bed had moeten houden. Door eenige vragen wist de vreemdeling zich spoedig te overtuigen, dat de knaap een Christelijke opvoeding had genoten en dat zijne moeder den Heere en zijn dienst liefhad. Hij vroeg daarom ten slotte:

»Mijn kind! zoudt ge mij den weg naar uwe woning willen wijzen?» De woorden van den knaap hadden hem getroffen en daar hij gaarne weldeed aan alle armen, vooral aan dezulken, die evenals hij den Heere vreesden, was hij besloten met zijn kleinen geleider mede te gaan, hopende, dat hij wellicht iets tot verbetering van den toestand der arme weduwe zou kunnen doen. Willem voldeed gaarne aan zijn verzoek en nu sloegen zij te zamen den weg naar de kleine woning in.

Spoedig was de plaats bereikt. Zij kwamen juist aan op het oogenblik, dat de zieke met hare kinderen het lied aanhief:

Halleluja! looft den Heer!
 Hoogste heemlen! geeft hem eer!
 Halleluja! looft Hem, aard,
 God geeft zijnen Zoon aan de aard.”

De vreemdeling verwonderde zich al dadelijk, dat hier gezongen werd, en toen Willem de deur opende en hij met zijn geleider naar binnen trad, werd zijne verbazing nog des te grooter; want wat zag hij?

In eene bedstede, op een handvol stroo, lag de arme zieke moeder. Eenige oude kleedingstukken dienden haar tot deksel en beschermden haar tegen den kouden wind, die

door de reten van het dak gierde en de sneeuw naar binnen deed stuiven. Naast de legerstede zaten de beide kinderen, die een vragenden blik op den man sloegen, die Willem vergezelde. Alles in het kleine vertrek getuigde van groote armoede en ellende. De vloer was met een dunne laag sneeuw bedekt en het vuur op den haard reeds lang uitgedoofd; alleen het kleine lichtje wierp zijn somber schijnsel door het vertrek. Ontroerd bleef de vreemde heer eenige oogenblikken staan, daar hij niet verwacht had, hier zooveel leed te aanschouwen.

Niet lang echter duurde zijne besluiteloosheid. Hij maakte zich bekend en deelde der weduwe mede, hoe hij straks haar kind had ontmoet, die hem den weg naar de kleine woning had gewezen. Die vriendelijke woorden stelden vrouw Bramsen spoedig gerust en toen de vreemde heer begon te spreken van Hem, die zelf arm werd om ons rijk te maken; die op deze aarde kwam wonen, opdat wij door Hem in den hemel zouden kunnen komen, toen kwam er een glimlach op haar bleek gelaat. Zij gevoelde het, dat haar bezoeker den Heere kende en liefhad en dat hij tot haar gekomen was om haar bovenal te wijzen op den waren vertrooster. Langzamerhand stortte zij haar geheele hart dan ook voor hem uit en maakte hem bekend met al het leed, dat haar sinds den dood van haar man was weder-
varen.

»Ik heb,» zoo sprak de zieke, »veel moeten lijden. Na den dood van mijn echtgenoot brak er een donkere tijd voor mij en mijne kinderen aan. Groot is het deel mijner moeiten en zorgen geweest en menigmaal heeft de Heere mij met zijne tuchtroede bezocht. Hoe groot echter de beproevingen ook waren, God heeft ons niet verlaten. Ja, al de stormen des levens, die de Heere over mijn hoofd heeft laten gaan, hebben een heilzame uitwerking gehad, zoodat ik moet getuigen: »Het is mij goed verdrukt te

zijn geweest," want al die nooden dreven mij ten laatste, toen ik anders nergens uitkomst kon vinden, tot den troon der genade, naar Hem, die gezegd heeft: »Roep Mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal u ruste geven." En Hij bewees, dat Hij is een Hoorder des gebeds. Hij schonk mijn hart den vrede en zorgde voor mij. En," zoo besloot zij eindelijk, nadat zij eenigen tijd van hare vermoeidheid had uitgerust, »de Heere zal ons ook nu niet begeven, noch verlaten!"

Met belangstelling had de onbekende haar aangehoord en nu de zieke zweeg, vatte hij het gesprek weder op en begon opnieuw te spreken van Hem, die om onze overtredingen is verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld, door wiens striemen ons genezing is geworden, die zichzelf heeft overgegeven tot den dood des kruises, opdat wij eeuwig zouden leven door Hem.

Langen tijd sprak hij nog, telkens weder wijzende op den eenigen Redder van zondaren, Jezus Christus, die zijne kinderen soms zwaar beproeft, maar ook weder uithelpt, zoo zij slechts op Hem blijven vertrouwen.

De tijd verstreek onmerkbaar. Eindelijk moest de vriendelijke bezoeker vertrekken. Eerst echter bogen allen hunne knieën en bad hij lang en innig om het behoud van moeder en kinderen.

KERSTVREUGDE.

Het was Kerstavond, zoo vervolgde de ster. Ik goot mijne stralen over de aarde uit en blikte weder door de vensters om eens te zien, wat daarbinnen voorviel. Al voorttrekkende, werd ik plotseling getroffen door een heerlijk

lied, dat mij uit het schoone huis even buiten de stad tegenklonk. Ik luisterde goed toe en thans hoorde ik eene menigte kinderstemmen heel zacht en liefelijk zingen :

In Bethlehems kribbe
Lag eenmaal Isrels Vorst,
Gods Zoon, Gods Eengeboorne,
Aan eener vrouwe borst.

Dat Kind in de kribbe,
Verhoogd in Godes troon,
Wil, dat wij als zijn volgers
Doen naar zijn rijksgeboon.

o, Wat was het licht in die zaal! Hoe heerlijk zag deze kamer er thans uit! Daar stond een schoone Kerstboom, een Kerstboom vol lichtjes, die hun zachten glans op de gelukkige en van blijdschap stralende kindergezichten wierpen.

En aan de groene takken hingen rijke geschenken, geschenken, die den aanwezigen eraan herinnerden, dat de Heere Jezus allerlei geestelijk heil heeft aangebracht.

Was het wonder, dat menig klein kleutertje een blik wierp op dien rijk versierden boom en reeds bij zichzelf overlegde, wat hij straks toch wel ten geschenke zou ontvangen?

Maar niet alleen aan deze stoffelijke dingen dachten zij. Neen, toen de vader van Arnold en Maria, die naast den Kerstboom had plaatsgenomen, begon te spreken van Hem, die ook het hart der kleinen met zijn Geest wil vervullen, die zelf arm werd om diep verloornen rijk en voor eeuwig gelukkig te maken, toen dachten al de aanwezigen onwillekeurig alleen aan Hem, die als een zwak en hulpbehoevend wichtje in Bethlehems stal ter wereld kwam.

»Lieve kinderen!» zoo sprak hij, »'t is heden een feest voor alle Christenen; voor hen, die hun Heiland volgen, eeren en liefhebben. Wij herdenken heden den dag van

's Heilands geboorte. Welk een onuitsprekelijk voorrecht, dat Hij, die met eer en macht was bekleed, zijn hoogen troon wilde verlaten en tot ons komen, om ons te verlossen uit allen nood en dood! Wij hadden in Adam gezondigd; in hem waren wij van God afgefallen en overgegeven in de handen des Satans. Toch sloeg Gods oog in liefde zijne schepselen gade. Hij beloofde een Trooster te zenden. Hij gaf in het Paradijs de belofte aan Adam en Eva: Het zaad der vrouw zal der slang den kop vermorselen, en — op zijn tijd werd Jezus geboren.

Hij, op den troon gezeten,
Gezeten eindloos rijk,
Kwam op deez' aarde wonen
En werd den mensch gelijk.

Hij ging zichzelf verzaken;
Verborg zijn majesteit,
Om armen rijk te maken
Voor tijd en eeuwigheid.

Hij kwam om ons met den Vader te verzoenen. Wijzelven konden niet tot God naderen. Wij waren te zondig en onrein. Jezus wilde echter onze Middelaar, onze Voorspraak zijn. Hij wilde de macht der zonde overwinnen en diep verloornen redden en zaligen. Welk een heerlijk oogenblik, toen Hij op aarde verscheen! De engelen in den hemel verheugden zich over zijne komst; juichende zongen zij:

Eere zij God in de hoogste hemelen!
Vrede op aarde!
In de menschen een welbehagen!

De scheidsmuur was gebroken. Wij konden weder tot God naderen. »Ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk, dat u heden geboren is de Za-

ligmaker, welke is Christus de Heere," deze boodschap klinkt ons ook nog heden in de ooren. Gelukkig, kinderen! wie Hem kent als zijn Zaligmaker, die smaakt de ware Kerstvreugde.

Hoe lief had de Heiland ons! Hij werd voor ons geboren, opdat Hij voor ons lijden en sterven zou. Hij nam onze zonden op zich, om ons te verlossen van hare heerschappij. Hoe past het ons dus, Hem dankbaar te zijn voor zijn onuitsprekelijke liefde! Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was. Ook u, kinderen! wil Hij gelukkig, voor eenwig gelukkig maken. o, Bidt daarom veel tot Hem om een nieuw hart. Vraagt Hem, dat Hij u zijn Heiligen Geest schenke en zijn vrede in uwe harten uitstorte; want dan eerst, zoo gij deze zaligheid deelachtig zijt geworden, zult gij ware vreugde smaken.

God is een Hoorder der gebeden; op zijn tijd zal Hij u zeker verhooren, zoo gij Hem met een ootmoedig harte om genade gaat smeeken; zoo gij in waarheid leert bidden: »Wasch Gij mijne zonden in uw bloed, dat van alle schulden reinigt.»

De Heere geve, dat nog velen uwer, ja, kon het zijn, allen discipelen mogen worden van Hem, die gezegd heeft: »Laat de kinderen tot Mij komen, en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk der hemelen.»

Komt, zingen wij zijn naam ter eere!"

Zacht en liefelijk ruischten hierop de tonen van een schoon lied door de zaal. Terwijl ik voorttrok, zag ik, hoe de vriendelijke heer den kerstboom begon te ontladen en de geschenken onder de aanwezigen ronddeelde, en onder die allen ontdekte ik ook een drietal bekende gezichten. Het waren die van Willem, Hendrik en Mina, de kinderen der arme weduwe, die . . . doch ik reisde verder. Daar viel een mijner stralen in de kleine woning, nu niet meer het tooneel van droefheid en armoede, maar van blijdschap en

rijkdom! De plaats der ellende was overladen met de geschenken Gods, die vruchten zijn van het groote Geschenk, door Hem eenmaal der aarde geschonken in Jezus Christus, zijn lieven Zoon.

De zieke moeder had in een gemakkelijken stoel plaatsgenomen. Hoewel haar gelaat van lijden getuigde, lag er thans een glans van vreugde op uitgespreid. Naast haar zat eene vrouw, die gekomen was om de kranke te verplegen. Op den haard brandde een vroolijk vuurtje, dat een aangename warmte door het vertrek verspreidde, terwijl het geheele tooneel beschenen werd door het licht der lamp, die de plaats van het kleine lichtje had ingenomen.

Vanwaar die gunstige verandering?

Had wellicht de vriendelijke bezoeker zich het lot dezer armen aangetrokken en in hun nood voorzien?

Ja, zoo was het.

De vader van Arnold en Maria kende Jezus als zijn Heer en Heiland, en doordrongen van innige liefde, begreep hij, dat op dit heuglijk feest terecht een offer der dankbaarheid paste. Hij besloot, terwijl hij huiswaarts keerde, dit Kerstfeest voor het arme gezin onvergetelijk te maken. Tehuisgekomen overlegde hij met zijne gade, hoe hij dit op de beste wijze zou kunnen verrichten. En — het werk der liefde werd volbracht. Dienzelfden avond gingen twee personen, door den vriendelijken heer afgezonden, beladen met kleedingstukken en levensmiddelen naar de woning der arme weduwe. Weinig later had de plaats der treurigheid een geheel ander aanzien verkregen.

Uit de schamele woning steeg een lofied op ter eere van Hem, die een Rechter der weduwen en een Vader der weezen is. God verlaat zijne kinderen niet; zij worden soms zwaar door Hem beproefd, maar op zijn tijd redt Hij ze en ervaren zij het, dat hun Heere en Heiland hen niet vergeet.

Geen wonder, dat ook in het oog der kinderen een traan blonk bij het aanschouwen van zooveel zegeningen, hun geschonken door den Heere God.

Ja, het was wel waar, wat hun zieke moeder gesproken had: »De Heere is machtig om ons ook thans een heerlijk Kerstfeest te doen beleven.”

Hoe blonken hunne oogen van vreugde, toen zij verzocht werden om met de kinderen van hun weldoener Kerstfeest te vieren! Welk eene blijdschap, toen ook zij rondom den kerstboom stonden en mede mochten zingen van dien eenigen Naam, door welken wij moeten zalig worden!

Het was hun, alsof zij in een andere wereld waren verplaatst. Hun hart was vervuld met groote blijdschap, en gedachten aan Hem, die de Zaligmaker is ook van kinderen, doorkruisten hunne ziel. Zij konden niets dan woorden van dank stamelen tot dien God, die alles zoo onuitsprekelijk wel had gemaakt. En toen zij nu straks in hunne woning terugkeerden en hunner moeder de schoone geschenken toonden, hoorde ik, dat de laatste sprak: »Komt kinderen! laat ons den Heere danken voor zijn groote genade en trouw.” Nu bogen moeder en kinderen de knieën en een innig dankgebed steeg op tot Hem, die zijn Zoon geschonken heeft tot een Redder van verlorene en diep doemwaardige zondaren.

Hier zweeg de ster. Een oogenblik bleef ik peinzende staan, toen sloeg ik mijn oog naar het heldere azuur, waar de sterren schitterden in hemelsche pracht. En als in vlammend schrift stond daar voor mij geschreven:

Eere zij God in de hoogste hemelen
Vrede op aarde!
In de menschen een welbehagen!

Lieve lezers! ik wensch u een gelukkig, een rijk geze-

gend Kerstfeest. De Heere geve, dat gij allen de toevlucht moogt leeren nemen tot Hem, die als een arm en hulpeloos wichtje in Bethlehems kribbe ter wereld kwam. Het zij uw aller bede: »Heere Jezus! Wasch mijne zonden in uw bloed, delg uit mijne overtredingen om uws naams wil. Zie mij in genade aan en word geboren ook in mijn harte.» Dat worde u allen gegeven om Christus' wil!
